

Ha akarjátok, akkor szörnyeteg!
 Most éppen a műtétre várok,
 a hagyomány szerint
 keresztüllövök nyíllal a fejem,
 és akkor kisebb leszek megint.
 Nem nagy ügy, csak humorosan kell
 felfogni, nagybácsisan. Egyelőre
 nem tervezem, hogy elpatkolok.
 Majd elmesélem, milyen volt,
 csak legyek már rajta túl

Káin vagyok, nagybácsi, nagyvad.
 Fel lehet ezt fogni humorosan is.
 Ne öregedjete meg soha.
 Ülök a hegygerinc mögött
 a fejem mint egy családi ház
 és nehéz a szarvam,
 mit szólnátok, ha most kidugnám?
 Szeretnék már túlesni rajta.
 Kérjétek, hogy dugjam ki!
 Segítsetek nekem!
 Visszhangosak ezek a völgyek
 és elnyelik a hangot a hegyek.
 Humorosan is fel lehet ezt fogni

fel lehet ezt fogni,

fel lehet ezt fogni

fel lehet

Lator László

A HERCEG HALÁLA

*„...úgy érezte, hogy széles, egymásra torló-
 dó hullámokban hagyja el az élet...”*

(Giuseppe Tomasi di Lampedusa:

A PÁRDUC)

Hát persze, tudta, így kell lennie.
 De ki gondolja: ott van már mögötte,
 egy órányira, egy lépésnyire?
 Hogy vele is megeshet: szégyene
 kitetszik, billogát már rásütötte?

Hát persze, tudta, fárad az anyag,
ma itt bomlik meg, ott feslik ki másnap,
most itt hátrál meg, most ott adja meg
magát az erőszakos rothadásnak.

Előbb csak bent, csontokban, szövetekben,
de nemsokára majd kiütközik,
és megroncsolja jóvátehetetlen
formáit, látható vonásait.

Hiába, hogy kemény alapra épül,
nem őriz meg magából szinte semmit,
itt behorpad a hús, ott kitüremlik,
és ismerős arcát elveszti végül.

Hát persze, mindig jött egy-egy előjel,
hangok, neszek. De győzte még erővel.
Most elnyomhatatlan, most egyre hallja,
hogym fut ki végképp az élet belőle,
nagy hullámokban, zuhogó morajjal.

Eloldva inog a terasz, a tenger,
hogym nagy testét még egyszer megmutassa,
mozgó tükrökkel, égő cserepekkel
villog a mozdulatlanul futóra,
mielőtt még a káprázó magasba
vonja fordított gravitációja.

ZSOLTÁR-PARAFRÁZIS

*„Füst szállt fel orrából, és szájából emésztő tűz;
izzó szén gerjedt belőle. Lehajtotta az eget és
leszállt, és homály volt lábai alatt.”*

(18. ZSOLTÁR)

Úgy rendeltetett, mindezt látva lássam.
Tenger dagadt, nagy szél zúgása támadt.
Hurkait a halál reám vetette,
megkötözött, csapdába csalt, verembe
ejtett, a Seol megjelölt magának.

Kiáltoztam a szorongatásban.

Lehajtotta az eget, és alászállt.
Forgó sötétségbe mártotta lábát.
Ahova nézett, tűz támadt, alatta
megindult és kettéhasadt a föld.
A mezőket kénesővel maratta.

Ingott a hegyek fundamentoma,
ami a mélybe zárva, most kitört.

Láttunk olyat, amelyet még soha,
mert iszonyú volt felgerjedt haragja,
füstoszlopot fuvintott fel az orra,
és okádott tüzet fekete szája,
köpött eleven szemet a világra.

Szállt pallosláng-kerubon lovagolva.
Repült, sűrű felleg volt szárnya tolla.
Rejtekekül sötétséget kavart,
és fogható homályból volt a sátra.

És hatalmas fényesség járt előtte,
és hasgatta parázssal, jégesővel –

MAGÁNYOS CÉDRUS

1

Kék, fehér, sárga, rögös ég alatt
ez a valószerűtlen sivatag,
a felszín képtelen domborzata –
ki-mi formálta alakzatait?
Vörhenyes okker, piszkoskék, lila,
érdes sárga, egynemű szépia
úgy áll tömören, úgy hullámlik itt,
egymással úgy forr össze s válik el,
hatalmasan és kezdetlegesen,
mintha egy tagolatlan értelem,
még beíratlan lélek játszana,
ködös ész, de már lucidus kezek
rajzolnák az anyagból merített
elnagyolt mégis-képzeteiket.

2

Innen tört fel, ebben a fekete
földfészekben készült gyökérzete,
kétezer éve innen vétetett,
itt küszködtek a szívós gyökerek –
a fényes törzs, ahogy váratlanul
karcsúból göcsörtössé alakul,
mintha egy ártalmas mélység sötét
mérgei roncsolnák szerkezetét –
félíg növényi, félíg emberi
kínszenvedés mintázta görcsei,
egy felnyújtott alsókar önmagát,
önmaga inas testét szúrja át,
félbemaradt facsonkok, nyomorék
tagok feszítik-nyomják szűk terét –
itt idéetlen daganatok, amott
egy kurta ág félmerekv hímtagot,
egy kérge vesztett része őskori
hüllőt formáz, hosszú nyakon kicsi
csőrös fejet, itt-ott kiütköző
sebeiben alig megfeythető,
de valamit közlő jegyeivel –
van példázat igazabb, mint ez a
formába kényszerült anarchia?

3

Felül a sötétebb, mégis simább
középből jobbra-balra mennyi ág,
hány vékony, erős vezeték ivel,
hány alkalmazkodó hullámvonal –
tapogatóznak le- és fölfelé
a zöld tenyerek, a homályt, a fényt,
vak börtönökből az anyagtalan
magasságot szólítják hangtalan –
gyötrött gyönyörűségük így lehet
mennyből, pokolból küldött izenet –
úgy fekszik, préselődik gallyra gally,
a zöld korona eleven radar,
fogja s szórja egy valahányadik
dimenzió hullámveréseit.